

Bogár László: Kapitalista kommunizmus

2024 március 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A kapitalizmus elnevezés azt az illúziót kelti, hogy ez egy soha nem látott gyorsaságú értékfelhalmozásra képes szervez?dési mód

A címet látván az olvasó el?ször talán Kínára gondol, hisz valóban Kína esetében mutatkozik meg a leginkább látványos módon az, hogy a kommunizmusról és a kapitalizmusról mint totális lételméleti ellentétekr?l szóló máig is meghatározó teóriák talán nem igazán képesek a lényeg megragadására. Ám ennek az írásnak a tárgya most kivételesen nem Kína, mert e fent említett ellentmondás legutóbb akkor jutott eszembe, amikor a múlt héten a kommunizmus áldozatainak emléknapján a megemlékezéseket néztem, hallgattam. Megtudtunk ebb?l a m?sorfolyamból mindent, amit a kommunizmus soha el nem évül? iszonyatos b?neir?l, rémtetteir?l többnyire már eddig is tudtunk, de arról az összefüggésr?l, amire a cím is utal, semmit.

Nem volt egyetlen olyan megemlékezés, elemzés sem, amely akár csak finom utalásként megemlítette volna, hogy a kommunista gyilkosok valójában „bérgyilkosok” (ami persze nem kisebbíti b?nüket) voltak csupán, és a megbízóik, akik az igazi b?nösök, nemcsak hogy büntetlenül maradtak, hanem ma is ?k a világ valódi urai, s?t ?k határozzák meg a kommunizmus rémtetteit bemutatni hivatott megemlékezések alapvet? elbeszélési módját is. (Az már csak hab a tortán, hogy persze a kommunista „bérgyilkosok” is büntetlenek maradtak, Sztálin és Mao, Rákosi és Péter Gábor ágyban párnák közt hunyt el.)

Persze nem akarnék álnaiv lenni, mindnyájan tudjuk, hogy ez a „bizonyos” már több ezer éve „nem létez?” er? van minden felderítetlen történelmi b?ncselekmény mögött. Lenint?l, mint a német globális birodalmi kísérlet ügynökét?l Lev Davidovics Bronsteinig (alias Trockij) az amerikai globális birodalmi kísérlet urainak ügynökéig, mindenki e világer? projektjének „hajtószíja” volt. Mint ahogy persze Adolf Hitler is, mert nehezen elképzelhet?, hogy e „nem létez?” világer? globális pénzhatalmi rendszerének diszkrét támogatása nélkül felépülhetett volna a Harmadik Birodalom. Maximum annyit feltételezhetünk, hogy 1938-ban Münchenben még teljesen „kézben tartotta” a folyamatokat, de kés?bb talán valóban „kifutott a kezéb?l”. Ám ilyenkor, mint akkor is, az szokott történni, hogy nem létez? világer?nk elégedetten csettint, és azt mondja, hogy ja, eredetileg nem így akartam, de így még jobb. És jobb is lett.

Neki legalább is. Mint mindig. Az általa konstruált „kommunizmus” fed?nev? akciósorozat esetében is. Ma már pontosan látjuk, hogy kommunizmus és kapitalizmus nemcsak hogy nem ellentétei egymásnak, hanem nélkülözhetetlen kiegészít?i. Csak a kommunizmus segítségével lehetett ugyanis a tradicionális paraszti társadalmakat a Nyugaton lezajlott átmenet százötven évével szemben tizenöt év alatt véres történelmi péppé darálni. Az igaz, hogy emberéletben és anyagiakban a fajlagos költségek kissé magasabbak voltak, de mivel ezt teljes egészében a helyi társadalmak fizették meg, így ez a világer?nek nem jelentett gondot, s?t. Nem is árt, ha a lokalitások népe megtanulja, hogy saját kivégzésének költségeit is neki kell megfizetnie, mert ennek megtanulása igen fontos fegyelmez? er?.

Márpedig a világer? „f?projektje”, amely a „kapitalizmus” fed?nevet kapta, csak akkor m?ködik „hatékonyan”, ha engedelmes munkaer? és fogyasztóer? állatok homogén masszájával dolgozhat. A fed?neveket mindig gondosan választja meg ez a világer?, mert dönt? fontosságú, hogy a név a lehet? legmegtéveszt?bb legyen. A kapitalizmus elnevezés például azt az illúziót kelti, hogy ez egy soha nem látott gyorsaságú értékfelhalmozásra képes szervez?dési mód. Ennek éppen az ellenkez?je igaz, ez egy parazita létmód, amely ugyan létrehoz értékeket is, de úgy, hogy közben ennél sokkal nagyobb mértékben pusztítja az emberi lét küls? és bels? természetét. A kommunizmus, mint fogalom arra utal, hogy ez egy „közösségiségre” épül? berendezkedés, holott soha még a valóságos emberi közösségeket ilyen brutálisan szétroncsoló létmód nem létezett, mint éppen a magát kommunizmusnak nevez? berendezkedés.

A fiatal Karl Marx újságíróként gátlástalan indulattal és cinizmussal nem a kapitalizmust támadta, hanem az általa egyszer?en csak „régi „sz.r”-ként emlegetett tradicionális paraszti társadalmat. S?t a kapitalizmust kifejezetten fontos s hasznos eszközként tételezte, mert ez a leghatékonyabb fegyver a tradicionalitás felszámolására. Egy évszázaddal kés?bb Rákosi ávósokkal végrehajtott „tsz-szervezése” során a Marx-féle világkapitalizmus éppen a kommunizmust használhatta fegyverként a történelmi piszkos munka elvégzésére.

Volt a hetvenes években egy vicc, amely azzal a kérdéssel indult, hogy mi a szocializmus, és az volt rá a válasz, hogy nem más, mint a kapitalizmusból a kapitalizmusba vezet? út legkegyetlenebb szakasza. E vicc filozófiai üzenete világosan jelzi, hogy a magyarságnak azért már akkor is volt reflexív viszonya e „nem létez?” világer? csínytevéseinek a felismerésére. Úgy látszik azonban, hogy ez mégsem bizonyult elégségesnek ahhoz, hogy a magyar választó felismerje azt is, hogy nem túl bölcs dolog e több ezer éve „nem létez?” er? globális hatalmi struktúrájának lokális ügynökhálózatát kis híján a leger?sebb párttá tenni, az „els? szabad választás” fed?nev? projekt során. De ha egyszer ?k voltak a „legcukisabban antikomcsik”, kérdez vissza az a több mint egymillió „magyar”, aki a kapitalizmus és a kommunizmus egymást kiegészít? berendezkedéseinek „szerz?it”, akik – lévén szerz?k – „tudták, merték, tették”, majdnem a leger?sebb párttá tette.

Ezért csalódtam egy kissé a megemlékezésekben, mert e több mint harminc év sem volt elegend? ennek felismerésére.

A szerz? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló